

کتابخانه ملی ایران
موسسه تخصصی طباطبائی

بروی روشن کل کی نه رنگین کنم سوت
چراغ اهل معنی روشن ز منم فلک باشد
سخندان چون زلفین کلاه سما خویشتن
بهم حسیدین بخت شکم شقی قلم باشد
سخندان چون بوج صفا قناعت خویشتن
بهم حسیدین بخت شکم شقی قلم باشد
عروس سوزا باشد ز سلام من آید
سواد کعبه یا خالی رخسار خدیو باشد

چو نشانی گویند از نقش جبین پدید شود
آسمان و بند زینجا تا زمین پدید شود
موج شهرت میرند آوازه به مغز ما
نام ما همچو کف از آب رنگین پدید شود
از شریکی بیخود ننگ کرد کار زرق
مورم روزی شود چو خاک جبین پدید شود
از حیای یک پیر دورست دستش از ننگار
چو رود رنگ خدایان است بخت پدید شود
میوه محو سحر چون
باجو من شکر کجا حرف
کلسن بخمال رخت اندیشه دهند
آتش برکاب نکت سینه دهند
چندان بودم خرقه اولد که مینا
چو سرو بدامان ترم ریت دهند
کوی تو چه با غنیت که با خاکی خورد
از خط شعاعی بزین ریت دهند

از نخل قامت تو نمنا ترم خورد
هر کس ترا به بر کس از ترم خورد
بزرگی زمین چو هو موج بزم
گر سبزه فدای کس ترم کس خورد

دامان تراست زازلی آید که بنده خور
کل نشت کرد بجه دل خویشتن ز خورد
لیل و نهار با سدا زمین با ده صفا
پیمانان و محمد چشم بزرگ ز خورد
دامان دل کسید بدست نظر سوز
نیمه اند

در خندی جو کل مرغان خونریزی
ز ما برند که و ایس ز ما چیزی نیمه اند
خوش بقی روداده مست بخت کنم
بسکه دامان خیال او ز چشم بخت کند
خط رخت بدین خورد خرد خاک ز
دامن بر آتش دل من برک ناک ز
تسبیح قرعه کرد و فال هلاک ز

کلی رعنا بهم حسیدین بخت شکم شقی قلم
بگردن تار ز تارم رک سکه صفا
چونار جاوه میچی کجوفتند
بکلا از قناعت نشنیدی ابر بر سر باشد
بهر کس نای و حد هم بر عهدیم بخت شکم شقی قلم
بخود کردیم قطع ره طول اول کرد

برو